

KRISTIN HANNAH

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

—
Roman
—

45 DİLDE
30 MİLYON
OKUR

Gece Yolu

BAZI ACILARI SADECE AFFETMEK DİNDİREBİLİR

Kristin Hannah, birçok ödöl kazanmış yirmiden fazla romanın yazarıdır. Kitaplarından *Bülbül*, 2015 Goodreads Yılın Tarihi Romanı Ödülü'nü ve People's Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Aynı zamanda Amazon, iTunes, Buzzfeed, *the Wall Street Journal*, *Paste* ve *The Week* tarafından yılın kitabı seçilmiştir. 2018 yılında *Büyük Yalnızlık* ilk günden *New York Times* #1 çoksatınlar listesine girmiştir ve Goodreads tarafından Yılın Tarihi Romanı seçilmiştir.

Şubat 2021'de *Dört Rüzgâr* da yayınlandığı anda *New York Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today* ve bağımsız kitapçıların en çok satınlar listesine girmiştir. Ayrıca Today Show ve the Book Of the Month club, tarafından 2021'in en iyi kitabı seçilmiştir.

Ateşböceği Yolu adlı romanı Netflix tarafından diziye uyarlanmış ve yayınlandığı haftada en çok izlenen Netflix dizisi olmuştur.

Eski bir avukat olan Kristin Hannah, Washington eyaletinde yaşamaktadır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Ateşböceği Yolu
Unutulmuş Kadınlar
Gümüş Gözyaşları
Kış Bahçesi
Mucizeler Yağarken
Evden Çok Uzakta

GECE YOLU

Orijinal adı: Night Road

© 2011 by Kristin Hannah

Yazan: Kristin Hannah

İngilizceden çeviren: Mehmet Gürsel

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Jane Rotrosen Agency'den alınmıştır.

1. baskı / Pegasus Yayınları, 2012

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Haziran 2025 / ISBN 978-625-5941-81-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Develaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gece Yolu

Kristin Hannah

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Mehmet Gürsel

Çocuklarının üzerine titreyen ve onların yaptığı her şeyi takip eden bir anne olduğumu inkâr edemem. Oğlum bana lütfen evde kal diye yalvarana kadar her sınıf toplantısına, partiye ve okul gezisine katıldım. Şimdi oğlum büyüdü ve üniversiteden mezunu oldu, artık ortak lise yıllarımıza uzaktan, bilgece bir gözle bakabiliyorum. Oğlumun üniversitedeki son yılı şüphesiz hayatımın en stresli ve aynı zamanda en ödüllendirici yıllarından biriydi. Geriye dönüp baktığımda –ki o anılar bu romanın ilham kaynağı oldu– inişli çıkışlı pek çok anı hatırlıyorum. Birbirimizi desteklediğimiz, birbirimize sıkı sıkıya bağlı olduğumuz, şefkatli bir toplulukta yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Oğlum Tucker’a ve evimize akın eden, kahkahalarıyla evimizi aydınlatan tüm çocuklara selamlar.

Ryan, Kris, Erik, Gabe, Andy, Marci, Whitney, Willie, Lauren, Angela ve Anna, bunlardan sadece birkaçı. Ve diğer annelere: Siz olmasaydınız nasıl hayatta kalırdım gerçekten bilmiyorum. Her zaman yanımda olduğunuz, her zaman yardım eli uzattığınız, ne zaman margarita ikram edeceğinizi ve acı bir gerçeği bana ne zaman söyleyeceğinizi bildiğiniz için teşekkürler. Julie, Andy, Jill, Megan, Ann ve Barbara’ya. Son olarak her zaman yanımda olan, her şeyde olduğu gibi ebeveynlikte de bir ekip olduğumuzu binlerce farklı şekilde bana gösteren kocam Ben’e teşekkürler. Hepinize teşekkür ederim.

Önsöz

2010

Gece Yolu'ndaki keskin dönemeçte duruyor.

Orman burada gün ortasında bile karanlık. Her iki taraftaki sık çalılıkların arasından büyüyen kadim, yüksek, yeşil ağaçların yosunlu, mızrak gibi gövdeleri güneşi engelleyecek kadar yaz göğüne doğru yükseliyor. Gölgeler aşınmış asfalt şerit boyunca uzanıyor; hava hareketsiz ve sessiz, içe çekilen bir nefes gibi. Beklenti içinde.

Bir zamanlar bu yol sadece eve giden yoldu. Yolu kolayca geçiyor, çukurlu yüzeyine hiç tereddüt etmeden yöneliyor, toprağın her iki tarafta nasıl alçaldığını nadiren fark ediyor, bazen hiç fark etmiyor bile. O zamanlar akıllı başka yerlerde, günlük hayatın küçük ayrıntılarındaydı. Günlük ev işlerinde. Angaryalarda. Programlarda.

Tabii ki yıllardır bu yoldan geçmemiştii. Soluk yeşil sokak tabelasına bir anlık bakmak bile direksiyonu çok sert bir şekilde kırmasına yetmişti; kendini burada bulmaktansa yoldan çıkmak daha iyiydi. Ya da o, bugüne kadar öyle düşünmüştü.

Adadaki insanlar hâlâ 2004 yazında olanları konuşuyor. Bar taburelerinde ve veranda salıncaklarında oturup fikirlerini, yarı doğruları söylüyorlar, kendilerine ait olmayan yargılarda bulunuyorlar. Bir gazetedeki birkaç köşe yazısının onlara ihtiyaç duydukları gerçekleri verdiğini düşünüyorlar. Ancak gerçekler onlar için pek de önemli değil.

Eğer biri onu burada, bu ıssız yol kenarında, gölgelerin arasında dururken görürse her şey yeniden canlanacak. Çok uzun zaman önce yağmurun küle dönüştüğü o geceyi hatırlayacaklar...

Birinci Kısım

Hayat yolculuğumuzun ortasında
Kendimi karanlık bir ormanın içinde buldum,
Çünkü doğru yol kaybolmuştu.

Dante Alighieri, *Cehennem*

Bir

2000

Lexi Baill bir Washington eyaleti haritasını, küçük kırmızı coğrafi işaretler yorgun gözlerinin önünde titreyene kadar inceledi. Yer isimlerinde belli belirsiz büyüğü bir hava vardı, bir şeyler ima ediyorlardı; hayal bile edemeyeceği bir manzara, su kenarına kadar inen karla kaplı dağlar, çan kuleleri kadar uzun ve düz ağaçlar, sonsuz, dumansız mavi bir gökyüzü. Telefon direklerine tünemiş kartalları ve elle tutulacak kadar yakın görünen yıldızları hayal etti. Ayılar muhtemelen geceleri sakin alt mahallelerde geziniyor, kısa bir süre önce kendilerine ait olan yerleri arıyorlardı.

Onun yeni evi burasıydı.

Orada hayatının farklı olacağını düşünmek istemişti. Ama buna gerçekten nasıl inanabilirdi? On dört yaşındayken pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama şunu biliyordu: Sistemdeki çocuklar eski gazoz şişeleri ve ayak parmaklarını sıkı ayakkabılar gibi hemen iade edilebilirdi.

Dün sosyal görevli tarafından erkenden uyandırılmış ve eşyalarını toplaması söylenmişti. Yine.

“İyi haberlerim var” demişti Bayan Watters.

Lexi yarı uykulu halde bile bunun ne anlama geldiğini biliyordu. “Başka bir aile. Harika. Teşekkürler, Bayan Watters.”

“Sadece bir aile değil. Senin ailen.”

“Doğru. Tabii ki. Yeni ailem. Harika olacak.”

Bayan Watters hayal kırıklığına uğramışçasına bir ses çıkardı; tam olarak bir iç çekiş sayılmayacak yumuşak bir nefes verme. “Sen hep güçlüydün Lexi. Çok uzun zamandır.”

Lexi gülümsemeye çalıştı. “Kendinizi kötü hissetmeyin Bayan W. Büyük çocuklara aile bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Rexler ailesi de çok iyiydi. Annem geri dönmeseydi, işe yarayabilirdi.”

“Bunların hiçbiri senin hatan değildi, biliyorsun.”

“Evet” dedi Lexi. İyi günlerde, onu geri gönderen insanların kendi sorunları olduğuna kendini inandırabiliyordu. Kötü günlerde ise -ki son zamanlarda daha sık yaşanmaya başlamıştı- kendisinde neyin yanlış olduğunu, neden bu kadar kolay terk edildiğini merak ediyordu.

“Akrabaların var Lexi. Büyük teyzeni buldum. Adı Eva Lange. Altmış altı yaşında ve Port George, Washington’da yaşıyor.”

Lexi doğrulup oturdu. “Ne? Annem hiç akrabam olmadığını söylemişti.”

“Annen yanıliyordu. Senin bir ailen var.”

Lexi bu birkaç değerli kelimeyi bekleyerek bir ömür geçirmişti. Onun dünyası her zaman tehlikeli ve belirsizdi, kıyıya doğru sürüklenen bir gemiydi. Çoğunlukla yalnızdı, yabancılar arasında büyümüşü, modern zamanların vahşi çocuğu yiyecek ve ilgi kırıntısı için savaşıyor ama ikisine de yeterince sahip olamıyordu. Çoğunu zihninden tamamen uzaklaştırmıştı ama denediğinde -devlet psikiyatristlerinden biri onu denemeye zorladığında- aç ve ıslak olduğunu, kendisini duyamayacak kadar uçmuş ya da umursamayacak kadar gergin annesine elini uzattığını hatırlayabiliyordu. Kirli bir oyun parkında günlerce oturup ağladığını, birinin onun varlığını anımsamasını beklediğini hatırlıyordu.

Şimdi bir Greyhound otobüsünün kirli camından dışarı bakıyordu. Sosyal görevli yanında oturmuş, bir aşk romanı okuyordu.

Yolda geçen yirmi altı saatten fazla sürenin ardından nihayet varacakları yere yaklaşmışlardı. Dışarıda çelik tel yumağından bir gökyüzü ağaç tepelerini yutuyordu. Yağmur camda dalgalı desenler oluşturarak manzarayı bulanıklaştırıyordu. Washington başka bir gezegen gibiydi; burada Güney Kaliforniya’nın güneşten kavrulmuş ekmek kabuğu rengindeki tepeleri ve trafikten tıkanmış

otoyolların gri geçitleri yoktu. Ağaçlar dev gibi büyüktü, dağ leke-leri de öyle. Her şey aşırı büyümüş ve vahşi görünüyordu.

Otobüs beton renginde bir terminale yanaşıp hırıltılı, sarsıntılı bir şekilde durdu. Siyah bir duman bulutu camın önüne sürüklen-di ve bir anlığına otoparkı görünmez hale getirdi, sonra yağmur, dumanı ezip uzaklaştırdı. Otobüsün kapıları tıslayarak açıldı.

“Lexi?”

Bayan Watters’ın sesini duydu ve içinden, *hareket et Lexi*, diye geçirdi ama yapamadı. Son altı yıldır hayatındaki tek istikrarlı var-lık olan kadına baktı. Ne zaman bir koruyucu aile Lexi’den vaz-geçse ve onu çürük bir meyve gibi iade etse Bayan Watters orada, hüzünlü bir gülümsemeyle bekliyordu. İade edilecek pek bir şey yoktu belki ama Lexi’nin bildiği tek şey buydu ve aniden bu kü-çük aşinalığı bile kaybetmekten korktu.

“Ya gelmezse?” diye sordu Lexi.

Bayan Watters damarlı, dal gibi parmaklı ve iri eklemlili elini uzattı. “Gelecek.”

Lexi derin bir nefes aldı. Bunu yapabiliyordu. Elbette yapabiliyordu. Son beş yıl içinde yedi koruyucu aileye taşınmış ve aynı süre için-de altı farklı okula gitmişti. Bunun da üstesinden gelebiliyordu.

Bayan Watters’ın eline uzandı. Dar otobüs koridorunda her iki taraftaki minderli koltuklara çarpa çarpa tek sıra halinde yürüdüler.

Otobüsten inen Lexi, kendisi için gerçekten önemli tek şey olan kitaplarla dolu, taşınamayacak kadar ağır, yıpranmış kırmızı vali-zini aldı. Bavulu kaldırımın en ucuna kadar sürükledi, kaldırımın kenarına tünelererek orada durdu. O küçük beton uçurum tehlikeli bir düşme hissi veriyordu. Yanlış bir adımda kemiğini kırabilir ya da onu baş aşağı trafiğin içine gönderebilirdi.

Bayan Watters, Lexi’nin yanına gelerek bir şemsiye açtı. Yağ-mur gergin naylonun üzerinde pat pat ses çıkarıyordu.

Diğer yolcular teker teker otobüsten inerek gözden kayboldular.

Lexi boş park yerine baktı ve ağlamak istedi. Kaç kez tam ola-rak bu duruma düşmüştü? Annesinin kafası ne zaman yerine gel-se kızı için geri dönüyordu. *Bana bir şans daha ver bebeğim. Buradaki kibar yargıca beni sevdiğini söyle. Bu sefer daha iyi olacağım. Artık seni*

unutmayacağım... Ve her seferinde Lexi bekledi. "Muhtemelen fikrini değiştirmiştir."

"Böyle bir şey olmayacak Lexi."

"Olabilir."

"Senin bir ailen var Lexi." Bayan Watters bu korkunç sözleri tekrarlayınca Lexi bocaladı, heyecanlandı.

"Aile." Bilmediği bu kelimeyi denemeye cesaret etti. Kelime dilinde şeker gibi eridi, ardında tatlılık bıraktı.

Hurdası çıkmış mavi bir Ford Fairlane önlerinde durup park etti. Arabanın çamurluğu göçmüştü ve pas içindeydi. Çatlak bir camı boydan boya bir koli bandı kaplamıştı.

Sürücü kapısı yavaşça açıldı ve içinden bir kadın çıktı. Kısa boylu ve kır saçlıydı, sulu kahverengi gözleri ve çok sigara içmenin getirdiği yıpranmış bir cildi vardı. Şaşırtıcı bir şekilde tanıdık geliyordu, annesinin daha yaşlı ve buruşuk bir versiyonu gibiydi sanki. Bunun üzerine Lexi'nin aklına şimdi anlamla taşmış olan o olası kelime geldi. *Aile*.

"Alexa?" dedi kadın hırıltılı bir sesle.

Lexi kendini cevap vermeye zorlayamadı. Bu kadının gülümsemesini, hatta belki de ona sarılmasını istiyordu ama Eva Lange öylece duruyordu, kurumuş elmayı andıran yüzünde kaşları iyice çatılmıştı.

"Ben senin büyük teyzenim. Büyükannenin kız kardeşi."

Lexi'nin aklına gelen tek şey, "Büyükannemi hiç tanımadım" demek oldu.

"Bunca zamandır babanın akrabalarıyla yaşadığını sanıyordum."

"Benim babam yok. Yani onun kim olduğunu bilmiyorum. Annem bilmiyordu."

Eva teyze iç çekti. "Bayan Watters sayesinde artık bunu biliyorum. Bütün eşyan bu mu?"

Lexi bir utanç dalgası hissetti. "Evet."

Bayan Watters bavulu Lexi'den nazıkçe alıp arka koltuğa koydu. "Hadi Lexi. Arabaya bin. Teyzen onunla birlikte yaşamayı istiyor."

Eh, şimdilik.

Bayan Watters, Lexi'yi sıkıca kucaklayarak, "Korkma" diye fısıldadı.

Lexi neredeyse çok uzun bir süre o halde kaldı. Son saniyede, durum utanç verici bir hal almadan önce kadını bıraktı ve sendeleyerek kurtuldu. Hurdası çıkmış arabaya gitti ve kapıyı zorlukla açtı. Kapı tıkırdadı, tekledi ve ardına kadar açıldı.

Arabanın içinde kahverengi sentetik kumaştan iki koltuk vardı, dikiş yerleri çatlamış, dışarı gri bir dolgu kusmuştu. Arabada, içinde bir milyon mentollü sigara içilmiş gibi nane ve duman karışımı bir koku vardı.

Lexi kapıya mümkün olduğunca yakın oturdu. Çatlak camın arkasından Bayan Watters'a el salladı ve arabayla uzaklaşırlarken sosyal görevlinin gri sisin içinde kaybolmasını izledi. Parmak uçları soğuk cama hafifçe dokundu, böyle küçük bir dokunuş onu artık göremediği bir kadına bağlayabilirmiş gibi.

Eva teyze uzun ve rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "Annenin vefatını duyduğuma üzıldüm" dedi. "O şimdi daha iyi bir yerde. Bu seni rahatlatıyor olmalı."

Lexi bu sözlerle ne diyeceğini hiç bilememişti. Bu, onu yanına alan her yabancından aldığı bir histi. Zavallı Lexi ölü, uyuşturucu bağımlısı annesiyle birlikte... Ama kimse annesinin hayatının nasıl olduğunu gerçekten bilmiyordu: erkekler, eroin, kusma, acı. Ya da sonunun ne kadar korkunç olduğunu. Tüm bunları sadece Lexi biliyordu.

Pencereden dışarı, yeni evine baktı. Gün ortasında bile koyu, yeşil ve karanlıktı. Birkaç kilometre sonra, bir tabela onları Port George doğal koruma alanına buyur etti. Burada her yerde Kızılderili sembolleri vardı. Oyulmuş orka balinaları dükkânların önünü süslüyordu. Bakımsız arsalarda, çoğunun bahçesinde paslanmış arabalar ya da aletler bulunan prefabrik evler duruyordu. Ağustos ayının bu son günlerinin öğleden sonrasında, boş havai fişek tezgâhları yakın zamandaki tatili hatırlatıyordu ve Sound'a bakan bir yamaçta ısıltılı bir kumarhane inşa ediliyordu.

Tabelalar onları Chief Sealth Mobil Ev Parkı'na götürdü. Eva teyze parkın içinden geçip sarı-beyaz iki katlı bir karavanın önün-

de durdu. Karavan puslu yağmurda, bir şekilde hayal kırıklığıyla yuvarlanmış, bulanık görünüyordu. Paskalya yumurtası mavisine boyanmış ön kapıyı uzun bacaklı, ölmek üzere petunyalarla dolu plastik gri saksılar koruyordu. Ön pencerede, ortasında sarı ip-liklerle tutturulmuş, kumaştan kum saati gibi duran bir çift ekose perde asılıydı.

Eva teyze mahcup bir ifadeyle, “Pek de şatafatlı bir şey değil” dedi. “Kabileden kiralyorum.”

Lexi ne diyeceğini bilemedi. Lexi’nin hayatı boyunca yaşadığı yerlerden bazılarını görseydi teyzesi bu şirin küçük karavan için bahaneler uydurmazdı. “Güzelmış.”

Teyzesi motoru kapatarak, “Gel” dedi.

Lexi çakıllı patikadan geçip ön kapıya kadar teyzesini takip etti. İçeride karavan derli toplu duruyordu. Küçük, L şeklinde bir mutfak, sarı benekli formika ve krom masa ile dört sandalyenin bulunduğu bir yemek alanına açılıyordu. Oturma odasında, ekose kumaştan iki kişilik bir koltuk ve mavi sentetik kumaştan iki La-Z-Boys koltuk, metal bir ayaklık üzerinde duran bir televizyonun karşısındaydı. Sehpanın üzerinde biri kemik çerçeveli gözlüklü yaşlı bir kadının, diğeri Elvis’in olmak üzere iki resim vardı. Hava sigara dumanı ve sahte çiçek kokuyordu. Mutfaktaki neredeyse her yerden mor araç kokuları sarkıyordu.

“Burası biraz kokuyor herhalde, kusura bakma. Geçen hafta -senin varlığını öğrendiğimde- sigarayı bıraktım” dedi Eva teyze ve Lexi’ye baktı. “İkinci el duman ve çocuklar, kötü bir karışım, değil mi?”

Lexi garip bir hisse kapıldı; bu duygu kuşa benziyordu, çırpınmaya meyilli ve ona o kadar yabancıydı ki hemen tanıyamadı.

Umut.

Bu yabancı, bu teyze, onun için sigarayı bırakmıştı. Ve belli ki para sıkıntısı çekerken Lexi’yi evine almıştı. Kadına baktı, bir şey söylemek istese de ağzından hiçbir şey çıkmadı. Yanlış bir kelimayle her şeyi berbat edebileceğinden korkuyordu.

Eva teyze sonunda, “Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum Lexi” dedi. “Oscar -o benim kocamdı- ve benim hiç çocuğu-

muz olmadı. Denedik ama olmadı. Yani çocuk yetiştirmekten anlamam. Eğer sen...”

“Uslu olurum. Yemin ederim.” *Sakın fikrini değiştirme. Lütfen.* “Eğer beni bırakmazsan pişman olmazsın.”

“Seni bırakmazsam mı?” Eva teyze ince dudaklarını büzdü, kaşlarını çattı. “Annen sana kötü davranmış. Şaşırdığımı söyleyemem. Kız kardeşimin de kalbini kırmıştı.”

Lexi usulca, “İnsanları incitmekte başarılıydı” dedi.

“Biz bir aileyiz” dedi Eva.

“Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum.”

Eva teyze gülümsedi ama bu hüzünlü bir gülümsemedi ve Lexi’yi yaraladı, ona biraz buruk olduğunu hatırlattı. Annesiyle yaşadığı hayat onda iz bırakmıştı. “Burada benimle kalacağın anlamına geliyor. Bundan sonra bana Eva desen iyi olur çünkü şu teyze hitabı çok çabuk eskiyecek.” Arkasını dönmeye başladı.

Lexi, teyzesinin ince bileğini kavradı, kadife yumuşaklığındaki tenin avuçlarında buruştuğunu hissetti. Bunu yapmak istememişti, yapmamalıydı ama artık çok geçti.

“Ne oldu Lexi?”

Lexi bu iki küçük kelimeyi güçlkle bir araya getirebildi, onları boğazında bir çift taş gibi hissediyordu. Ama onları söylemek zorundaydı. “Teşekkür ederim” dedi gözleri yaşarak. “Sana sorun çıkarmayacağım. Yemin ederim.”

“Muhtemelen çıkarırsın” dedi Eva ve sonunda gülümsedi. “Sen ergenlik çağındasın, değil mi? Ama sorun değil Lexi. Sorun değil. Uzun zamandır yalnızım. Burada olduğun için mutluyum.”

Lexi sadece başını sallayabildi. O da uzun zamandır yalnızdı.

* * *

Jude Farraday dün gece gözünü kırpmamıştı. Sonunda, şafak sökmeden hemen önce uyumayı denemekten vazgeçti. Kocasını uyandırmamaya özen göstererek yazlık yorganı sıyırdı, yataktan kalkıp odadan çıktı. Çift kanatlı, camlı kapıları sessizce açarak dışarı adım attı.

Yanlış bir kararın korkunç sonuçları...

Yıllarca çocuklarının üzerine titreyen Jude Farraday'ın ikizleri Mia ve Zach liseye başladıkları ilk gün Lexi Baill'le tanışır. Uyuşturucu bağımlısı bir annenin kızı olan ve yalnız bir çocukluk geçiren Lexi kısa sürede Mia'nın en iyi arkadaşı ve Farraday ailesinin bir parçası olur.

Lise son sınıfa geldiklerinde ise her şey değişmeye başlar. İkizler üniversite için Kaliforniya'ya gitmeyi düşünürken Lexi'nin seçenekleri kısıtlıdır. Aşk gözlerini kör ederken özgürlüğün ve gençliğin coşkusuyla partilemeye başlarlar. Ancak bir gece çığırından çıkan bir partinin sonunda verdikleri yanlış bir karar herkesin hayatını altüst eder.

“Gece Yolu’nu okuyup da hikâyesinden ve karakterlerden etkilenmemeniz imkânsız. Kitabı bitirdikten sonra etkisini günlerce hissedeceksiniz.” *The Huffington Post*

Çeviren: Mehmet Gürsel

